

In deze nieuwsbrief:

Boodschap Paus Benedictus XVI	blz. 2
Vastenbrief Bisschop Wiertz	blz. 4
Het Missiebuero	blz. 6
Het pastoraal plan van het Bisdom Lodwar, Kenia	blz. 8

Dierbare Missievrienden,

Waarschijnlijk bent u één van de zeven miljoen mensen, die naar de uitzending van Peter R. de Vries heeft gekeken, waarin de schokkende “bekentenis” van Joran van der Sloot getoond werd. Ook ik heb deze uitzending tot het einde gevolgd. Deze uitzending heeft zelfs heel veel belangstelling van de internationale media gekregen. Wij hebben niet alleen de onthullingen van de heer Van der Sloot kunnen zien, maar er zijn ook verschillende andere mensen aan het woord geweest, zoals de heer Peter R. de Vries, die ons triomfantelijk heeft meegedeeld dat “de zaak Natalee Holloway” was opgelost. Ik moet bekennen dat ik het onderzoek van de heer De Vries een prachtig staaltje van misdaadverslaggeving vind, maar uiteindelijk moet ik de nodige kanttekeningen plaatsen. Deze gaan niet over de juridische kanten van het onderzoek of over de juistheid van de conclusies. Het gaat mij vooral om de “hype” die is ontstaan rondom de trieste verdwijning van een jonge vrouw.

Hoe gek dit ook mag klinken, na de uitzending heb ik aan de boodschap van de H. Vader Paus Benedictus XVI voor de Vastentijd 2008 moeten denken en wel aan de volgende passage:

“Het evangelie brengt een typisch kenmerk aan het licht van het christelijk geven van aalmoezen: een aalmoes moet in het verborgene gegeven worden. “Laat uw linkerhand niet weten wat uw rechter doet”, gebiedt Jezus, “opdat uw aalmoes in het verborgene blijve” (Mt 6,3-4). Kort tevoren heeft Hij gezegd dat men zich niet op eigen goede daden moet laten voorstaan, om niet het risico te lopen daardoor het recht op loon in de hemel te verspelen (vgl. Mt 6,1-2). De leerling moet er zorg voor dragen dat alles gebeurt tot meerdere eer van God. Jezus vermaant: “Zo moet uw licht stralen voor het oog van de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader verheerlijken die in de hemel is” (Mt 5,16). Alles moet dus gericht zijn niet op onze eer, maar op de eer van God. Moge dit besef, dierbare broeders en zusters, iedere daad van hulpverlening aan de naaste begeleiden, opdat die niet tot middel wordt om zelf op de voorgrond te treden. Als wij bij het verrichten van een goede daad niet de eer van God en het ware welzijn van de medemensen tot doel hebben, maar vooral naar persoonlijk voordeel of eenvoudigweg bijval streven, beantwoorden wij niet aan de oproep van het evangelie. In de moderne, door beelden bepaalde samenleving, moet men zeer waakzaam zijn waar het deze bekoring betreft. De milddadigheid van het evangelie is niet slechts filantropie: het is veel eerder een concrete daad van caritas, van liefde, een goddelijke deugd, die volgt uit de innerlijke bekering tot liefde jegens God en de medemens, in navolging van Jezus Christus, die Zich volledig aan ons geschonken heeft tot aan de dood op het kruis. Hoe zouden wij God niet danken voor de vele mensen die, ver verwijderd van de schijnwerpers van de mediamaatschappij, in stilte en vanuit een christelijke geest grootmoedige daden verrichten ter ondersteuning van de naaste in nood? Het heeft weinig zin de eigen goederen aan anderen te schenken, als dat leidt tot een van ijdelheid opgeblazen hart: daarom zoekt degene die weet dat God “in het verborgene ziet”, en in het verborgene zal vergelden, geen menselijke erkenning voor de door hem volbrachte werken van barmhartigheid.”

Colofon

Missiebuero Roermond is een kerkelijke instelling voor de ondersteuning van geloofsverkondiging in missielanden.

Neerstraat 49, 6041 KB
Roermond
Postbus 198, 6040 AD
Roermond
W: www.missiebuero.nl
T: (0475) 386880
Postbank 1045000
RABO 14.41.01.408

MISSION (MISSIE- en ONTWIKKELINGSWERK) wordt uitgegeven door de kerkelijke stichting Missiebureau Bisdom Roermond (Missiebuero) en is een informatiebulletin over diverse missionaire activiteiten in de Missie.

Redactie:
Drs. F. Soeterik,
Mw. L. Klumpkens-Heijnders

*Donateurs van het
Missiebuero Roermond
hebben recht op gratis
abonnement*

Is de motivatie achter die bewuste uitzending daadwerkelijk om een bijdrage te leveren aan het oplossen van een vermissing van het meisje geweest of is hier misschien sprake van hetgeen, waarvoor Paus Benedictus XVI ons in zijn boodschap voor waarschuwt: “een streven naar persoonlijk voordeel of eenvoudigweg bijval”? Alleen de betrokken personen kunnen daarop een antwoord geven...

In alle parochies worden activiteiten georganiseerd waarbij aandacht wordt gevraagd voor één van de vele projecten van de Vastenactie. Wij moeten niet vergeten dat het hier om mensen gaat en dat deze activiteiten/projecten het ware welzijn van de medemensen tot doel hebben. Dan pas beantwoorden wij aan de oproep van het evangelie!

Verder in deze nieuwsbrief treft u onder meer de boodschap van Paus Benedictus XVI en de vastenbrief van Bisschop Frans Wiertz aan. Ik hoop dat u hiermee in deze Veertigdagentijd geholpen bent bij uw voorbereiding op het Hoogfeest van Pasen.

Drs. Frank Soeterik, directeur

BOODSCHAP VAN ZIJNE HEILIGHEID PAUS BENEDICTUS XVI VOOR DE VASTENTIJD 2008

“Christus is om uwentwil arm geworden” (2 Kor 8,9)

Dierbare broeders en zusters!

1. Ieder jaar biedt de liturgische opgang naar Pasen ons een welkome gelegenheid de betekenis van ons christen-zijn te verdiepen, en worden we aangespoord de barmhartigheid van God opnieuw te ontdekken, zodat wij van onze kant barmhartiger worden jegens onze broeders en zusters. In de Veertigdagentijd is het de zorg van de Kerk enkele bijzondere werken aan te bevelen, die de gelovigen concreet vooruithelpen bij dit proces van innerlijke vernieuwing, namelijk *gebed, vasten en het geven van aalmoezen*. Dit jaar wil ik in de gebruikelijke boodschap voor de Veertigdagentijd stilstaan bij de praktijk van het geven van aalmoezen, wat een concrete manier vormt om de noodlijdende te hulp te komen en tegelijkertijd een ascetische oefening is om ons te bevrijden van de gebondenheid aan aardse goederen. Hoe sterk de invloed van materieel bezit is, en hoe ondubbelzinnig onze beslissing moet zijn dit niet tot afgod

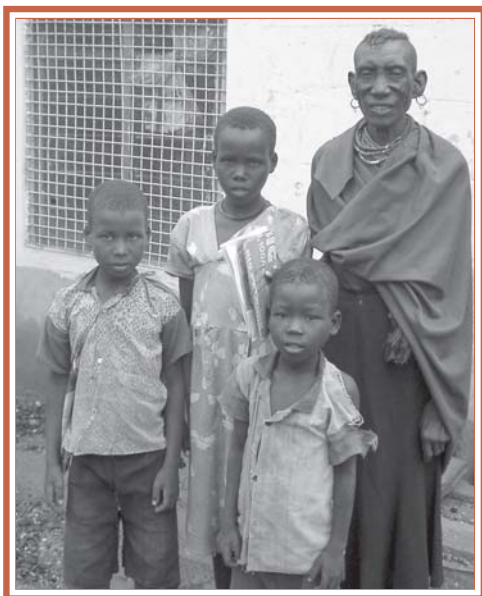
te maken, bevestigt Jezus nadrukkelijk: “Gij kunt niet God dienen en de mammon” (*Lc 16,13*). Het geven van aalmoezen helpt ons deze voortdurende bekoring te overwinnen, want het leert ons de noden van de naaste te zien en met anderen te delen wat wij, dankzij de goddelijke goedheid, bezitten. Dat is het doel van de bijzondere collectes voor de armen, die tijdens de Veertigdagentijd in veel delen van de wereld worden georganiseerd. Op die manier verbindt de innerlijke zuivering zich met een gebaar van kerkelijke gemeenschap, dat men in de vroege Kerk al kende. Daarover spreekt bijvoorbeeld de heilige Paulus in zijn brieven over de collecte voor de gemeenschap van Jerusalem (vgl. *2 Kor 8-9; Rom 15,25-27*).

2. Het evangelie leert: wij zijn geen eigenaren, maar beheerders van de goederen die wij bezitten. Die mogen daarom niet als onaantastbaar eigendom worden beschouwd, doch als middelen waardoor de Heer ieder van

ons roept in Zijn naam zorg te dragen voor onze naaste. Zoals de *Katechismus van de Katholieke Kerk* benadrukt: materiële goederen hebben een sociale waarde, in overeenstemming met hun universele bestemming (vgl. nr. 2404).

In het evangelie is duidelijk dat Jezus een ernstig verwijt maakt aan degene die de aardse rijkdommen alleen voor zichzelf wil hebben en benutten. Gegeven de velen die aan alles gebrek hebben en honger lijden, zijn de woorden uit de eerste Johannesbrief een harde terechtwijzing: “Hoe kan de goddelijke liefde blijven in een mens die geld genoeg heeft, en toch zijn hart sluit voor de nood van zijn broeder?” (*1 Joh 3,17*). Nog duidelijker weerklinkt de oproep tot delen in landen die voornamelijk christelijk zijn, omdat hun verantwoordelijkheid ten opzichte van de vele ongelukkigen en verlatenen zwaarder weegt. Deze mensen helpen is eerder een plicht tot gerechtigheid dan een gebaar van liefdadigheid.

3. Het evangelie brengt een typisch kenmerk aan het licht van het christelijk geven van aalmoezen: een aalmoes moet in het verborgene gegeven worden. “Laat uw linkerhand niet weten

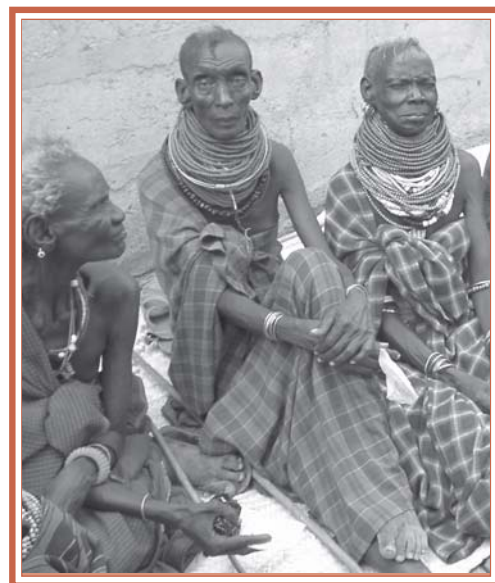
wat uw rechter doet”, gebiedt Jezus, “opdat uw aalmoes in het verborgene blijve” (Mt 6,3-4). Kort tevoren heeft Hij gezegd dat men zich niet op eigen goede daden moet laten voorstaan, om niet het risico te lopen daardoor het recht op loon in de hemel te verspelen (vgl. Mt 6,1-2). De leerling moet er zorg voor dragen dat alles gebeurt tot meerdere eer van God. Jezus vermaant: “Zo moet uw licht stralen voor het oog van de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader verheerlijken die in de hemel is” (Mt 5,16). Alles moet dus gericht zijn niet op onze eer, maar op de eer van God. Moge dit besef, dierbare broeders en zusters, iedere daad van hulpverlening aan de naaste begeleiden, opdat die niet tot middel wordt om zelf op de voorgrond te treden. Als wij bij het verrichten van een goede daad niet de eer van God en het ware welzijn van de medemensen tot doel hebben, maar vooral naar persoonlijk voordeel of eenvoudigweg bijval streven, beantwoorden wij niet aan de oproep van het evangelie. In de moderne, door beelden bepaalde samenleving, moet men zeer waakzaam zijn waar het deze bekering betreft. De milddadigheid van het evangelie is niet slechts filantropie: het is veel eerder een concrete daad van caritas, van liefde, een goddelijke

deugd, die volgt uit de innerlijke bekering tot liefde jegens God en de medemens, in navolging van Jezus Christus, die Zich volledig aan ons geschonken heeft tot aan de dood op het kruis. Hoe zouden wij God niet danken voor de vele mensen die, ver verwijderd van de schijnwerpers van de media-maatschappij, in stilte en vanuit een christelijke geest grootmoedige daden verrichten ter ondersteuning van de naaste in nood? Het heeft weinig zin de eigen goederen aan anderen te schenken, als dat leidt tot een van ijdelheid opgeblazen hart: daarom zoekt degene die weet dat God “in het verborgene ziet”, en in het verborgene zal vergelden, geen menselijke erkenning voor de door hem volbrachte werken van barmhartigheid.

4. De heilige Schrift nodigt ons uit het geven van aalmoezen te beschouwen met een diepere blik, die de puur materiële dimensie overstijgt en ons leert dat het zaliger is te geven dan te ontvangen (vgl. *Hand.* 20,35). Als wij uit liefde handelen, dan geven wij uitdrukking aan de waarheid van ons ‘zijn’: wij zijn namelijk niet voor onszelf geschapen, doch voor God en voor de medemensen (vgl. *2 Kor.* 5,15). Iedere keer als we uit liefde tot God onze goederen delen met de behoeftige naaste, ervaren we dat de volheid van het leven uit de liefde komt en dat alles tot ons terugkeert als zegen van de vrede, de innerlijke tevredenheid en de vreugde. De hemelse Vader beloont ons geven van aalmoezen met Zijn vreugde. Meer nog: de heilige Petrus vermeldt bij de geestelijke vruchten van het geven van aalmoezen de vergeving van de zonden: “De liefde” – zo schrijft hij – “bedekt tal van zonden” (1 *Petr* 4,8). De liturgie van de Veertigdagentijd herhaalt het dikwijls: God biedt ons zondaars de mogelijkheid tot vergeving aan. Als

wij ons bezit delen met de armen, worden wij erop voorbereid die te ontvangen. Op dit moment denk ik aan al diegenen die de last voelen van het kwaad dat zij hebben gedaan, en zich juist daarom ver van God voelen, angstig en bijna niet bij machte zich tot Hem te wenden. Als het geven van aalmoezen ons dicht bij de naaste brengt, brengt het ons dicht bij God, en het kan tot werktuig worden van een ware bekering en verzoening met Hem en met onze broeders en zusters.

5. Het geven van aalmoezen voedt ons op tot een liefdevolle edelmoe-digheid. De heilige Giuseppe Benedetto Cottolengo placht aan te bevelen: “Tel nooit de munten die je weggeeft want, zo zeg ik altijd: Als bij het geven van aalmoezen de linkerhand niet mag weten wat de rechter doet, dan mag ook de rechter niet weten wat die zelf doet” (*Detti e pensieri*, Edilibri, nr. 201). In dit verband is van grote betekenis de episode uit het evangelie aangaande de weduwe die van haar armoede “alles waar ze van leven moest” (*Mc* 12,44) in de offerkist van de tempel wierp. Haar twee kleine, onbeduidende muntjes worden tot een veelzeggend symbool: deze weduwe geeft God niet iets van haar overvloed; ze geeft niet iets van wat ze bezit; ze geeft wat ze is. Ze geeft zichzelf volledig.

Dit ontroerende verhaal is ingebed in de bijbelse beschrijving van de dagen die onmiddellijk vooraf gaan aan het lijden en de dood van Jezus. Jezus is arm geworden, opdat wij rijk zouden worden door Zijn armoede, schrijft St. Paulus; Hij heeft Zichzelf helemaal voor ons gegeven. De Veertigdagentijd spoort ons aan – ook door het geven van aalmoezen – Zijn voorbeeld na te volgen. In de school van Jezus kunnen wij leren ons leven tot gave te maken; doordat we Hem navolgen, groeit de bereidheid niet alleen iets van ons bezit te geven, maar juist onszelf. Wordt niet zo ongeveer het hele evangelie samengevat in het ene gebod van de liefde? De praktijk om aalmoezen te geven in de Veertigdagentijd wordt zo tot een middel om voortgang te maken in onze christelijke roeping. Als de christen zichzelf geeft zonder berekening, getuigt hij: niet de materiële rijkdom dicteert de wetten van het bestaan, maar de liefde. Wat de aalmoes haar waarde geeft is – naar de mogelijkheden en omstandigheden van ieder individu – de liefde die inspireert tot verschillende vormen van zelfgave.

6. Dierbare broeders en zusters, de voorbereiding op Pasen nodigt ons, ook door het geven van aalmoezen, uit tot een geestelijke training, opdat wij groeien in de liefde en Christus Zelf herkennen in de armen. In de *Handelingen der Apostelen* wordt verhaald wat de Apostel Petrus zegt tot de lamme die aan de tempelpoort om aalmoezen vraagt: “Zilver en goud heb ik niet; maar wat ik heb geef ik u. In de naam van Jezus Christus de Nazoreeër: gebruik uw voeten” (*Hand 3,6*). Met de aalmoes geven wij iets materieels; het kan een teken zijn van de grotere gave, die wij anderen geven met het woord en het getuigenis van Christus, in Wiens naam wij het ware leven hebben. Deze tijd nodigt ons daarom uit door persoonlijke en gemeenschappelijke inspanning Christus toegedaan te zijn en te getuigen van Zijn liefde. Maria, de Moeder en trouwe Dienstvaagd van de Heer, moge de gelovigen helpen om in hun “geestelijke strijd” van de Veertigdagentijd de wapens van het gebed, het vasten en

het geven van aalmoezen goed te gebruiken. Dan gaan wij, in kracht van de Geest vernieuwd, het Paasfeest tegemoet. Met deze wens schenk ik u allen van harte mijn Apostolische Zegen.

Van het Vaticaan, 30 oktober 2007
Benedictus PP. XVI

© Copyright 2007 - Libreria Editrice Vaticana

Vastenbrief Mgr. Wiertz, Bisschop van Roermond

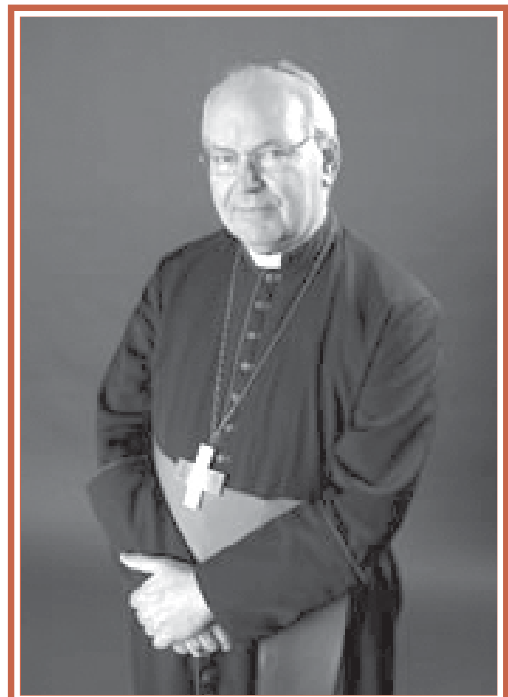
Broeders en zusters in Christus,

Wij staan weer aan het begin van de veertigdagentijd. Ik zou dit jaar over twee onderwerpen tot u willen spreken: over de gedoopten en over de gewijde bedienaren. Het eerste onderwerp hangt samen met de voorbereiding op Pasen, het tweede met het thema dat wij dit jaar in ons bisdom centraal hebben gesteld, het sacrament van de wijding.

Kijken wij eerst een moment vooruit. Over goed veertig dagen vieren wij de plechtigheid waar héél de vastentijd naar toe stuwt: de Paaswake. De viering van de Paaswake omvat een

onderdeel dat wij noemen de ‘hernieuwing van de doopbeloften’. Staande, met brandende kaarsen in de hand, zal de bisschop of priester u twee keer drie vragen stellen. Het zijn dezelfde vragen, die ook bij ons doopsel werden gesteld. Eigenlijk zijn het huiveringwekkende vragen: “Verzaakt u aan de satan? En al zijn werken? En aan zijn verleiding?” en u zult driemaal antwoorden: “Ja, ik verzaak”. Vervolgens vraagt de bisschop of priester driemaal: “Gelooft u in God, de Vader? ... Gelooft u in Jezus Christus? ... Gelooft u in de heilige Geest? ...” en u zult driemaal antwoorden: “Ik geloof”.

Op dat moment zullen wij ons het evangelie herinneren van deze eerste zondag van de Vasten. Want wij hoor-

den dat Christus driemaal door de satan werd bekoord, maar dat Hij

hem driemaal afwees door een drie-voudige belijdenis van God.

De bekeringen, waar Jezus mee worstelde in de woestijn, zijn in zekere zin tijdloos. Het zijn de altijd terugkerende bekeringen van de mens, het zijn ook ónze bekeringen. De eerste mensen zijn ervoor bezweken, zoals wij hoorden in de lezing. Zij verlangden aan God gelijk te worden en schoven Hem zo terzijde. Dat zit ons sindsdien als het ware 'in de genen': de neiging om het leven naar eigen inzicht op te bouwen en God er buiten te laten. Paus Benedictus schrijft in zijn boek 'Jezus van Nazareth': "De kern van alle bekering ... ligt in het terzijde schuiven van God" (blz. 48). Waar draait het in het mensenleven eigenlijk om? Gaat het om eigen inzicht, om brood, zekerheid, bezit en macht? De verleiding is sterk, om ons leven dáárop te bouwen, met terzijde schuiven van God.

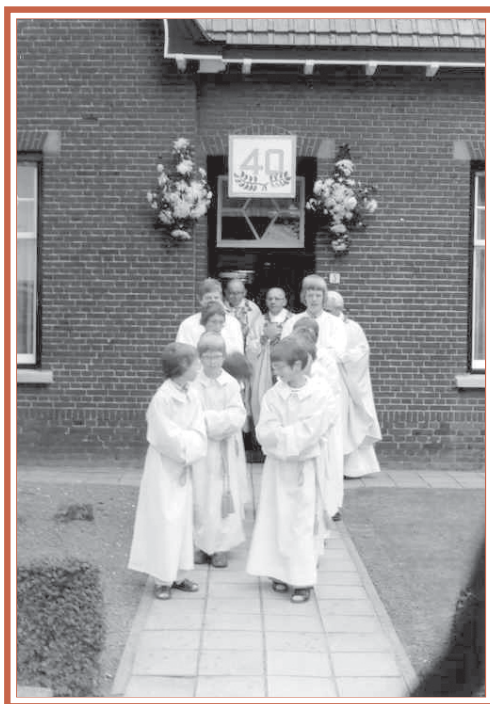
Wij zijn 'gedoopten', dat wil zeggen: mensen die God juist hebben aangenomen en hun leven op Hém bouwen. Maar het geloof van ons doopsel wordt altijd weer aangevochten. Daarom worden wij jaarlijks veertig dagen als het ware 'in de woestijn' geplaatst, zoals Christus, om opnieuw te kiezen voor God. Op het einde van die veertig dagen, in de paasnacht, belijden wij dan, dat wij als gedoopten niet leven van brood alléén, van zekerheden, rijkdommen en heerschap-pijen, maar van God, die alles geeft wat wij nodig hebben. Vandaar die vragen in de Paaswake naar de afwijzing van de bekoorder en naar het geloof in God.

De bisschop en de priester, die deze vragen aan u stellen, moeten ze natuurlijk ook zélf beantwoorden. Zij kunnen niet vragen, wat zij niet zelf beamen. Zij zijn immers óók gedoopten. Sint Augustinus zegt het ergens zo: "... bisschop ben ik voor u, christen ben ik samen met u." (Sermo 340,1) Wij mogen eraan toevoegen: 'priester ben

ik voor u, christen samen met u; diaken ben ik voor u, christen samen met u.' Bisschoppen, priesters en diakens vormen samen met u de gemeenschap van de gedoopten, een "koninklijke priesterschap, ... Gods eigen Volk, bestemd om de roemruchte daden te verkondigen van Hem die ons uit de duisternis heeft geroepen tot zijn wonderbaar licht" (1 Petr. 2,9). Het doopsel doet ons allen delen in het 'gemeenschappelijk priesterschap' (KKK 1268).

Dat het de bisschop of de priester is, die u in de paaswake de vragen stelt naar het geloof van uw doopsel, wijst erop, dat hij nog een andere verantwoordelijkheid heeft. Hij is niet slechts verantwoordelijk voor zijn eigen geloof, maar hij is tevens de 'herder' van de geloofsgemeenschap. Hij vraagt niet als een neutrale buitenstaander, maar als iemand die met u verbonden is en zorg voor u draagt. Inderdaad, de bisschop, priester en diaken staan, door het sacrament van de wijding, ten dienste van de gemeenschap van de gedoopten. Hun 'ministeriële priesterschap' is erop gericht, dat u, als gedoopten, het 'algemeen priesterschap' kunt verwerken in een volledig christelijk leven (LG 10).

De gewijde bedienaar is niet verheven boven menselijke zwakheid. Ook hij wordt blootgesteld aan de bekeringen, die in het evangelie op Christus afkwamen. Hij moet aan de verleiding weerstaan, om vooral voor zichzelf te zorgen, om zich op handen te laten dragen, om zich eer en macht toe te eigenen. De veertigdagentijd is ook voor de gewijde bedienaar een tijd van vernieuwing. Hij leert opnieuw, dat hij door Christus is gewijd en gezonden, om aan de gelovigen het voedsel van het Woord en de genademiddelen te schenken, die 'uit de mond van God voortkomen'; om hen te leren 'God te aanbidden en Hem alleen

te dienen'.

Daarom is er op het einde van de veertigdagentijd óók voor de priesters een hernieuwing van de beloften, namelijk de beloften van de wijding. De bisschop vraagt hen op Witte Donderdag tijdens de Chrismamis opnieuw te beloven, dat zij hun "taak naar het voorbeeld van de Goede Herder onbaatzuchtig, met liefdevolle toewijding willen vervullen" (liturgie van de Chrismamis).

Zo is de veertigdagentijd voor ons allen, voor de gemeenschap van gedoopten én voor de gewijden, een tijd van terugkeer naar onze oorspronkelijke roeping en zending, hetzij als gedoopte, hetzij als gewijde. Ik wens u toe, dat u het geloof van uw doopsel met woord en daad hernieuwt, en dat de gewijde bedienaren met nieuwe overtuiging en vreugde het dienstwerk van Christus ten bate van de geloofsgemeenschap blijven vervullen.

U allen, en hen die U dierbaar zijn, wens ik een gezegende veertigdagentijd en een zalig Paasfeest toe.
Roermond, veertigdagentijd 2008

+ Frans Wiertz,
Bisschop van Roermond

Het Missiebuero Roermond en het missionaire team

De kerkelijke stichting Missiebureau Bisdom Roermond, kortweg het Missiebuero Roermond, heeft als belangrijkste doelstelling de ondersteuning van de geloofsverkondiging in Missielanden waar ook ter wereld en wel in de ruimste zin van het woord.

Mw. Klumpkens, Secr. Missiezaken en Dhr. Prevoo, veldwerker Cordaid

Door onder meer te participeren in allerlei kleinschalige missieprojecten, geven wij gestalte aan deze belangrijke opdracht. De meeste lezers van onze nieuwsbrief kennen het Missiebuero dan ook vooral als een fondswervende organisatie. Maar fondswerving is slechts één van de vele activiteiten van de stichting. Dat het Missiebuero ook educatie, kennisoverdracht en missionaire vorming, activiteiten die net zo belangrijk – als niet belangrijker zijn dan fondswerving, hoog in het vaandel heeft is minder bekend!

In het bisdom Roermond stimuleert het Missiebuero (in overleg/samenwerking met het Missiesecretariaat) de missieanimatie door lokale initiatieven te ondersteunen, door missie- en MOV-groepen te begeleiden, zoals bijvoorbeeld tijdens de Vastenactie, en op basisscholen gastlessen te geven. Bij al deze activiteiten neemt de missionaire opdracht van de Kerk een

Het missionaire team maakt zich op voor een studiedag in Tervuren. (De directeur staat achter de camera)

centrale plaats in. Het Missiebuero wil graag het verhaal van de mensen in de Missie doorgeven aan de mensen hier.

Gelukkig kunnen wij op de hulp van een aantal vrijwilligers (het merendeel vrouwen) rekenen, die zich willen inzetten om de opdracht, die aan het Missiebuero is toevertrouwd, te volbrengen. Zonder deze vrijwilligers zou het een stuk moeilijker geweest

Dhr. Van der Kuil (Vastenactie) kijkt naar de opgeslagen campagne materialen!

zijn! Neem bijvoorbeeld de Vastenactie. In de parochies zijn de missie- en MOV-groepen aan de slag gegaan met allerlei materialen om de campagne gestalte te geven. Overal worden posters opgehangen, folders en andere materialen verspreid, tentoonstellingen opgezet en allerlei activiteiten georganiseerd rondom één of meerdere projecten. De materialen

worden vanuit het Missiesecretariaat gedistribueerd. De vrijwilligers zijn wekenlang in de weer om deze materialen te sorteren, in te pakken en klaar te zetten zodat deze op tijd bij de groepen bezorgd kunnen worden. En dat is elk jaar een aardige klus! Wij zijn deze mensen zeer dankbaar voor hun inzet en tijd.

Drie vrijwilligsters zijn echter niet alleen tijdens de campagnes actief, maar helpen het Missiebuero het gehele jaar door. Zij helpen bij het vertalen van brieven en bij het maken van landenbeschrijvingen. Zij doen ook allerlei

Het Missiemuseum in Tervuren (B). Hout tentoonstelling buiten.

voorbereidende werkzaamheden bij de projectenafdeling.

Om goed te kunnen functioneren is een uitgebreide kennis over de Missie zeer belangrijk. Daarom worden voor de medewerk(st)ers en de vrijwilligsters regelmatig studiedagen georganiseerd, waarbij een bepaald werelddeel centraal staat. Eind vorig jaar is een studiedag gehouden in het Missiemuseum te Tervuren (België) waarbij men heeft kunnen kennisma-

Er was veel te zien!

De directeur toch op de foto!

ken met diverse facetten van de Oost-Afrikaanse cultuur. Voor zowel de vaste medewerkers als de vrijwilligsters is het een bijzonder leerzame en boeiende dag geweest.

Onder de begeleiding van Pater Ton Storcken, vicaris Missiezaken van het Bisdom Roermond, heeft men heel veel kunnen leren over de verschil-

Wies Hamstra, één van de vaste vrijwilligsters bestudeert een gerecht.

lende bevolkingsgroepen uit dit deel van Afrika. Men heeft inlandse gerechten kunnen proeven. Er is uitgelegd wat de betekenis is van het dragen van maskers. In kort: men heeft kunnen kennismaken met het dagelijkse leven

Inheemse gerechten in het restaurant.

in Oost-Afrika. Met deze kennis zal men veel beter bepaalde problemen van deze landen kunnen begrijpen en zo de achtergronden van bijvoorbeeld een projectaanvraag juist inschatten.

Men heeft een beetje in de huid van de Afrikanen kunnen kruipen!

Maar er was ook heel veel te bespreken.

De website van het Missiebuero is officieel online!

In de vorige nieuwsbrief is reeds vermeld, dat er aan de ontwikkeling van een eigen website gewerkt wordt. Eind vorig jaar is de website: www.missiebuero.nl officieel online gegaan. Een aantal lezers van onze nieuwsbrief heeft de site tijdens ontwikkelingsfase bezocht. Enkele mensen hebben zelfs tips doorgegeven, die inmiddels in de website zijn opgenomen.

Steeds meer mensen maken gebruik van het internet. Het Missiebuero wil dan ook veel intensiever gebruik maken van deze “electronische snelweg”. Een belangrijke factor om dit te gaan doen is het gemak en de grote toegankelijkheid van dit medium, maar ook de veel lagere kosten.

Uit recent onderzoek blijkt dat het “surfen” echt niet alleen iets is voor jongeren of voor mensen, die in de automatisering werkzaam zijn. Steeds meer huishoudens hebben een internetaansluiting (via de kabel of het zogeheten adsl). Het is dan ook niet zo verwonderlijk dat overheidsinstellingen steeds meer van dit medium gebruikmaken. Denkt u bijvoorbeeld aan de belastingdienst (elektronische aangifte) of gemeentelijke diensten (DigiD). Ook bij nutsbedrijven, financiële instellingen, zorginstellingen, pensioenfondsen en verzekeringsmaatschappijen is het internet niet meer weg te denken.

Omdat het Missiebuero zoveel mogelijk doelgroepen wil bereiken, kunnen wij niet om dit medium heen. Via onze website willen wij “het verhaal” van de mensen uit de Missie vertellen, hun verhaal!

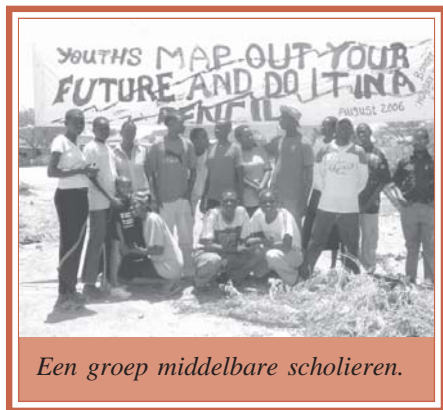
U kunt ons daarbij helpen. Een financiële bijdrage is natuurlijk zeer welkom. Maar wij zijn ook op zoek naar mensen die ons willen helpen de website actueel te houden. Er is veel informatie, maar die moet wel op de website geplaatst worden!

Website online!

Enkele projecten die in het Pastoraal Plan van het Bisdom Lodwar (Kenia) zijn opgenomen

Sudiefonds voor middelbare scholieren

Een groep middelbare scholieren.

De nieuwe generatie Turkana's willen iets "beters" hebben dan wat hun ouders hebben gehad. Zoals Bisschop Harrington in het Pastoraal Beleidsplan benadrukt: "De Turkana jeugd ziet voortdurend de ondervoeding, het gebrek aan werkgelegenheid, het tekort aan zaken zoals drinkwater, infrastructuur, electriciteit en ga zo maar door. Zij willen hieraan iets doen en zien onderwijs als de sleutel tot verandering."

Na de basisschool is vervolgonderwijs voor de meeste jongeren geen vanzelfsprekendheid. Hun ouders hebben de financiële middelen niet om ze naar de middelbare school te sturen. Het bisdom Lodwar wil daarom een fonds oprichten waaruit schoolgelden voor kinderen, die de kwali-

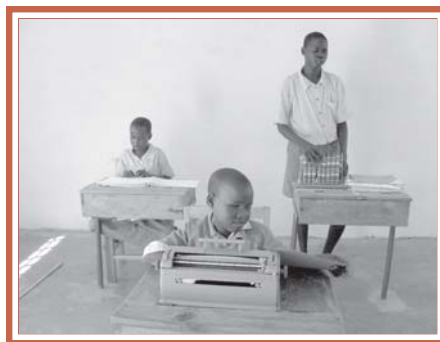

Scholieren uit verschillende parochies aan het studeren.

teiten hebben om een vervolgonderwijs te doen, betaald kunnen worden. In iedere parochie moet een comité aangesteld worden om kinderen te selecteren, die in aanmerking kunnen komen voor deze studiebeurzen. Dit comité is dan ook verantwoordelijk voor de begeleiding van deze kandidaten. Het comité is verantwoording schuldig aan zowel de parochie als het bisdom, dat de gelden ter beschikking stelt.

De vorderingen van elke scholier worden nauwlettend gevolgd door de diocesane secretaris voor onderwijs. Met dit programma kunnen 160 jongens en meisjes een middelbare schoolopleiding volgen.

Speciale opvang voor kinderen met een visuele beperking

Bisdom Lodwar is gedurende vele jaren betrokken bij het begeleiden van jonge mensen met diverse beperkingen. Het bisdom laat elke persoon in zijn waarde en werkt ook mee om de stigma rond de beperking te verminderen, ouders en bevolking te mobiliseren om er zeker van te zijn dat alle kinderen scholing en geschikte opleiding krijgen. Sinds 1989 heeft het bisdom de St. Lucy Basis school in Katilu te Turkana Zuid, ondersteund. Deze school geeft blinden en visueel beperkte kinderen de gelegenheid speciaal onderwijs te volgen, terwijl ze

samen met ziende kinderen kunnen optrekken.

Voor de blinde kinderen zijn er speciale aangepaste voorzieningen. Sommige van deze kinderen hebben een vakopleiding, vooropleiding tot onderwijzer en zelfs de universiteit gevolgd. Als de kinderen de school verlaten zijn ze vol vertrouwen, spraakzaam en erg zelfverzekerd. Het streven van het katholieke karakter van de school is van deze kinderen goed opgeleide volwassen mensen te maken, die hun plaats in de maatschappij kunnen innemen. In 2006 heeft het bisdom een "belangenbestuur" opgericht om deze kinderen nog beter te kunnen begeleiden. Men wil in de komende jaren de volgende punten aanpakken.

1. Momenteel heeft de school geen gediplomeerde leerkracht voor de blinden.
2. Kinderen, die van en naar school (na vakanties) lange afstanden moeten reizen, keren vaak niet terug wegens vervoerskosten of omdat er geen vervoer beschikbaar is vanuit de meer afgelegen gebieden. De school heeft echter geen eigen vervoermiddel voor de kinderen, aangezien dit is een grote kostenpost is die de begroting niet kan dekken.
3. Voor de kinderen die de basisschool afgerond hebben en niet in staat zijn naar de middelbare school te gaan, is er een keuze mogelijkheid om beroepsopleiding te volgen in Kapenguria (een stad in het volgend Turkana district).
4. Er is een terugkerend patroon om voedsel op te slaan op school. Dit komt door de periodieke schaarste en late bezorging van voorraad (dikwijls maanden voor schema) van het onderwijskantoor van het district.
5. Basis benodigdheden/reparaties voor sommige faciliteiten van de kinderen; speelgoed, muggennetten, reparaties aan bedden, stoelen en lessenaars, uniformen enz.